

قوچان / خراسان رضوی

مریم احمدی شیروان

عکس‌ها:

سید حسین میرپور

تیرهای چوبی سقف اتاق، گوشه‌ای از بخاری نفتی چکه‌ای که با صدا می‌سوخند و پوستینی تیره‌تر از رنگ تخته‌های سقف، آویزان شده از میخ نزدیک در شبیه پوست گوسفندهایی که از لمسشان می‌ترسیدم، همه آن چیزی بود که صبح‌های سرد پاییز یا زمستان قبل باز کردن کامل چشمانم، از گوشه لحاف سنگین کرسی کنج خانه پدر بزرگ می‌توانستم ببینم. هوا سرد بود. سیاه‌دشت، روستایی نزدیک فاروج، سردترین شهر خراسان شمالی سرمایی استخوان‌سوز داشت و شاید برای پناه از همین سرما و انجام کار اصلی زمستانه روستا که آب و غذا دادن به گوسفندان خزیده در آغل گوشه حیاط‌ها بود که بیشتر مردان، از پیر تا جوان، بالا پوش‌هایی از جنس پوست و مشابه هم با اندک تفاوت، آن هم بیشتر در رنگ و قد بر تن می‌کردند؛ درست مثل پوستین آقا جان.

علی محمد هودانلویی از بازمانده‌های نسل پوستین‌دوزهای قوچان هنوز دست از دوخت پوستین برنداشته است

لباسی که خزنمی‌شود